

אל העברים

פרק א

¹ בימי קדם האלוהים דיבר אל אבותינו פעמים רבות ובדרכים שונות דרך הנביאים. ² וכעת, בקץ הימים האלה, הוא דיבר אלינו דרך הבן, אותו אשר מינה ליורש הכל, ודרכו גם עשה שמיים וארץ. ³ והוא זוהר כבודו של אלוהים וצֶלֶם ישותו המושלם, והוא מכלכל את הכל בדברו רב־הגבורה. וכשעשה טיהור חטאים, הוא ישב לימין הגדולה במרומים. ⁴ וכך היה לגדול במאוד מן המלאכים, שכן ירש שם נשגב משלהם. ⁵ כי אל מי מן המלאכים אמר אי פעם:

בְּנֵי אֶתֶּה אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ, וְעוֹד: אֲנִי אֶהְיֶה־לּוֹ לְאָב וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לְבֵן ?

⁶ ועוד, כשהוא מביא את הבכור אל העולם הוא אומר: וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לּוֹ כָּל מְלֹאכֵי אֱלֹהִים.

⁷ ובנוגע למלאכים הוא אומר: עֲשֵׂה מְלֹאכֵי רוּחוֹת, מְשֻׁרְתֵי אֵשׁ לֵהֵט.

⁸ אך בנוגע לבן: כִּסְאֶךָ אֱלֹהִים עוֹלָם וְעַד שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁבֶט מְלְכוּתֶךָ, ⁹ אֶהְבֶּתָּ צֶדֶק וְתִשְׁנֵא רִשְׁעָה, עַל־כֵּן מְשַׁחֵךְ אֱלֹהִים, אֱלֹהֶיךָ, שָׁמֶן שִׁשׁוֹן מִחֲבַרְיָה.

¹⁰ ועוד: אֶתֶּה אֲדֹנָי לְפָנַי הָאָרֶץ יִסְדֶּתָּ וּמַעֲשֵׂה יְדִידָה שָׁמַיִם. ¹¹ הִמָּה יֵאבְדוּ וְאֶתֶּה תַעֲמֵד, וְכֹלָם כִּבְגָד יִבְלוּ. ¹² כָּל־בוֹשׁ תַחֲלִיפֶם וַיִּחַלְפוּ וְאֶתֶּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ.

¹³ ואל מי מן המלאכים אמר אי פעם: שֵׁב לִימִינֵי עַד־אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ.

¹⁴ האין כולם רוחות השרת המה, שלוחים לשירות למען אלה העתידים לרשת

ישועה ?

פרק ב

¹ על כן, מן ההכרח שנשים לב ביתר שאת לדברים ששמענו, פן נסחף ונסור מן הדרך. ² הרי אם הדבר שנאמר על-פי מלאכים היה בעל תוקף מחייב, ועל כל עבירה ומעשה של אי-ציות ניתן גמול צודק, ³ איך נימלט אנחנו אם נתעלם מישועה כה גדולה? הרי היא הוכרזה לראשונה בפי האדון ואושרה לנו על-ידי שומעיו, ⁴ והעיד עליה גם אלוהים באותות ובמופתים ובכל מיני גבורות, ובחלוקות רוח הקודש על פי רצונו.

⁵ הן לא תחת יד המלאכים הוא שת את העולם העתיד לבוא אשר עליו אנו מדברים. ⁶ אבל העיד מישהו במקום אחד באמרו: מִה־אָנוֹשׁ כִּי־תִזְכְּרֵנוּ וּבֶן־אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ? ⁷ וְתַחֲסְרֵהוּ מֵעַט מְאֹלָהִים, וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ, וְתַמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יְדִי; ⁸ כֹּל שֶׁתָּה תַחַת רַגְלָיו.

בְּהִכְנִיעוֹ אֵת הַכֹּל תַּחַתֵּיו לֹא הַשְׁאִיר דָּבָר שְׁאִינוּ כַפּוֹף לוֹ. אֵךְ כַּעַת עֵדִין אֵינְנו רוֹאִים כִּי הַכֹּל הוֹכְנֵעַ תַּחַתֵּיו. ⁹ אֲבָל אוֹתוֹ אֲשֶׁר נַעֲשָׂה לְנַחֲוֹת בְּמַעַט מִמְּלֹאכִים אֲנוּ רוֹאִים, אֵת יֵשׁוּעַ, שְׁדֶרֶךְ סָבֵל עַד מוֹת הוּא מַעוֹטֵר בְּכָבוֹד וְהֶדֶר, כְּדִי שִׁבְחַסְדֵּי אֱלֹהִים יִטַּעַם מוֹת בַּעַד כּוֹלָם.

¹⁰ אֲכֵן הוֹלָם הִיָּה לוֹ, אֲשֶׁר הַכֹּל לַמַּעַנּוֹ וְהַכֹּל עַל־יְדֵיו, בַּהֲבִיאוֹ בָנִים רַבִּים לְכָבוֹד, לַהֲפֹךְ אֵת מְכֹוֹנֵן יֵשׁוּעַתָּם לְמוֹשֶׁלִּים עַל־יְדֵי יִיסוּרִים. ¹¹ הֲרִי גַם הַמְּקַדֵּשׁ וְגַם הַמְּקוֹדְשִׁים כּוֹלָם מְאֻחָד הֵמָּה. מִשּׁוֹם כֵּךְ אֵינּוּ מִתְבַּיֵּשׁ לְקִרְוֹא לְהֵם אַחִים.

¹² בַּאֲמָרוֹ: אֲסַפְּרָה שְׂמֵךְ לְאַחֵי, בְּתוֹךְ קְהָל אֲהֻלָּךְ.

¹³ וְעוֹד: וְקוֹנֵי־לוֹ. וְעוֹד: הִנֵּה אֲנִכִּי וְהִילָדִים אֲשֶׁר נָתַן לִי ה'.

¹⁴ לְפִיכֵךְ, מִכִּיוּוֹן שֶׁלִילָדִים הִיתָה שׁוֹתֵפוֹת שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם, גַּם הוּא כְּמוֹ כֵּן שִׁיתָף עִצְמוֹ בְּבֶשֶׂר וְדָם, כְּדִי שְׁדֶרֶךְ מוֹתוֹ יִמְגֵר אֵת זֶה אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ כּוֹחַ הַמוֹת, כְּלוֹמַר אֵת הַשֶּׁטֶן,

¹⁵ וַיִּשְׁחַרֵר אֵת אֱלֹהֵי אֲשֶׁר מְאִימַת הַמוֹת הֵיוּ נִתּוֹנִים לְעַבְדוֹת כֹּל יְמֵי חַיֵּיהֶם. ¹⁶ כִּי

אל העברים

אומנם לא במלאכים הוא תומך, אלא בזרע אברהם הוא תומך.¹⁷ לכן היה עליו להידמות לאֲחִיו בכל־דבר למען יהיה כוהן גדול רחמן ונאמן בעניינים הקשורים לאלוהים, כדי לכפר על חטאי העם.¹⁸ כי מאחר שהוא עצמו סבל כאשר הִתְנַסָּה, הוא יכול לבוא לעזרתם של אלה הנתונים בניסיון.

פרק ג

¹ לכן, אֲחִי הקדושים, המשתתפים בקריאה שמימית, התבוננו אל השליח והכוהן הגדול של הצהרת אמונתנו, ישוע.² בהיותו נאמן לזה שִׁמְנָה אותו, כמו שגם משה היה נאמן בכל ביתו.³ הרי הוא נחשב ראוי לכבוד רב יותר מזה של משה, באותה מידה שבונה הבית נכבד יותר מן הבית.⁴ כי כל בית מְבַנֶּה על־ידי מישהו, ומי שבנה את הכל הוא אלוהים.⁵ ומשה אומנם נאמן היה בכל ביתו בתור משרת לשם עֲדוּת על הדברים העתידיים להיאמר.⁶ אך המשיח הוא נאמן כבן המופקד על ביתו. ואנחנו הבית הזה, אם נחזיק בחוזקה עד הסוף את האמיצות, ובתקווה שבה אנו מתפארים.

⁷ לכן, כפי שאומרת רוח הקודש: הַיּוֹם אִם־בָּקְלוּ תִשְׁמְעוּ, ⁸ אֶל־תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם כְּמַרְיָבָה, כִּיּוֹם מָסָה בְּמִדְבָר, ⁹ אֲשֶׁר נִסּוּנִי אַבּוֹתֵיכֶם, בְּחַנּוּנֵי גַם־רָאוּ פְעָלֵי אַרְבָּעִים שָׁנָה. ¹⁰ לִכֵּן אֶקוּט בְּדוֹר וְאָמַר, עִם תַּעֲיִ לְבַב הֵם, וְהֵם לֹא־יִדְעוּ דַרְכֵי. ¹¹ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְּאִפִּי אִם יִבְאוּ אֶל־מְנוּחָתִי.

¹² היזהרו אֲחִי, פן יהיה באיש מכם לב מרושע וחסר אמונה לסטות מאלוהים חיים.
¹³ אלא, המשיכו לעודד איש את רעהו יום יום, כל עוד הזמן מכונה 'הַיּוֹם' למען לא יקשה לב איש מכם בְּתַעְתּוּעֵי החטא.¹⁴ כי נְהִינּו שותפים למשיח אך ורק אם נחזיק בחוזקה עד הסוף בביטחון אשר היה לנו בתחילה.¹⁵ בעוד שנאמר: הַיּוֹם אִם־בָּקְלוּ תִשְׁמְעוּ, אֶל־תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם כְּמַרְיָבָה, ¹⁶ כי מי הם השומעים אשר רבו אם לא כל יוצאי מצרים ביד משה? ¹⁷ ובמי נִקְטָה נִפְשׁוּ ארבעים שנה? הלא בחוטאים אשר

נפלו פגרים במדבר ? ¹⁸ ולמי נשבע שלא ייכנסו אל מנוחתו אם לא לסוררים ?
¹⁹ ואנחנו רואים כי לא יכלו להיכנס בגלל חוסר האמונה.

פרק ד

¹ לכן, שִׁנְחָרַד; שמא בעוד שתישאר הבטחה להיכנס למנוחתו, יימצא שמישהו מכס לא הצליח להגיע אליה. ² הרי גם אנחנו התבשרנו כמו אותם, אלא שלא הועיל להם הדבר הנשמע, כי לא התמזג עם אמונה בקרב השומעים. ³ כי אנחנו המאמינים נכנסים אל המנוחה, כשם שאמר: אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְּאִפִּי אֶם־יָבֹאוּ אֶל־מְנוּחָתִי, אף כי פעליו כבר הושלמו מאז שנוסד העולם. ⁴ שכן במקום אחד הוא אמר על היום השביעי: וַיִּשְׁבֹּת אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ. ⁵ וכאן שוב: אֶם־יָבֹאוּ אֶל־מְנוּחָתִי. ⁶ אם כן, הואיל ועדיין נותר לכמה להיכנס אליה, ואלה שהתבשרו בראשונה לא נכנסו בגלל אי־הציות, ⁷ שוב הוא מועיד יום מסוים, 'היום' באמרו בפי דוד כפי שנאמר לעיל, וזאת לאחר זמן רב: הַיּוֹם אֶם־בְּקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ, אֶל־תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם. ⁸ הרי אילו יהושוע הביא אותם אל המנוחה, לא היה מְדַבֵּר אחרי כן על יום אחר. ⁹ לפיכך נותרה מנוחת שְׁבֹת לעם אלוהים. ¹⁰ הן האיש הנכנס אל מנוחתו הוא גם שְׁבֹת מפעליו, כמו האלוהים מְשָׁלוֹ. ¹¹ לכן, נחתור נא להיכנס אל המנוחה ההיא, כדי שלא פְּדוּגְמָתָם ייכשל איש באי־ציות. ¹² כי חי דבר האלוהים ופועל, וחד הוא מכל חרב פיפיות, וחודר עד להבדיל בין נפש לרוח, בין פרקים למוח העצמות, ובוחן מחשבות הלב וכוונותיו. ¹³ ואין שום יְצוֹר נסתר מעיניו; כי הכל חָשׁוּף וגלוי לעיני מי שלפניו עלינו לתת דין וחשבון.

¹⁴ ועתה, בהיות לנו כוהן גדול עליון אשר עבר דרך השמים, ישוע בן האלוהים, נחזיק נא בהודאת אמונתנו בו. ¹⁵ הרי אין לנו כוהן גדול שאינו יכול לחוש עמנו את חולשותינו; אלא שהוא התנסה בכל כמונו אך ללא חטא. ¹⁶ על כן, הבה נתקרב בביטחון אל כס החסד כדי לקבל רחמים ולמצוא חסד לעזרה בְּעִתָּהּ.

פרק ה

¹ כי כל כוהן גדול הנלקח מקרב בני אדם ממונה למען בני אדם על עניינים הקשורים לאלוהים, כדי שיקריב מנחות וזבחים על חטאים. ² הוא יכול לנהוג בחמלה עם חסרי הידע והתועים, שכן גם הוא מוקף חולשה. ³ ובגלל זה, הוא חייב להקריב קורבנות על חטאים, הן בעד העם, הן בעד עצמו. ⁴ ואיש אינו לוקח על עצמו את הכבוד הזה, כי אם הנקרה על-ידי אלוהים, כפי שמונה אהרן.

⁵ כך גם המשיח לא נטל לעצמו את הכבוד להיות כוהן גדול, אלא קיבל זאת מאת האומר אליו: בְּנֵי אֶתָּה, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ. ⁶ כמו שגם במקום אחר הוא אומר: אֶתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם עַל־דְּבַרְתִּי מִלְכִי־צֶדֶק.

⁷ אשר בימי היותו בגוף בשר ודם, הקריב תפילות ותְּחִינּוֹת בְּשׁוֹעָה גדולה ובדמעות אל זה שיכול להושיע אותו ממוות, והוא נשמע בזכות יראת האלוהים שבו. ⁸ ואף בהיותו הבן, מייסוריו הוא למד לציית. ⁹ ולאחר שנעשה מושלם, היה למקור של ישועת עולמים לכל המצייתים לו. ¹⁰ הוא המכונה לפני כן על ידי האלוהים: פֶּהֶן גְּדוֹל עַל־דְּבַרְתִּי מִלְכִי־צֶדֶק.

¹¹ על זאת יש לנו דברים רבים לומר, אך קשה להסביר אותם כי כבדו אוזניכם. ¹² הן בזמן שעליכם להיות כבר מורים, שוב אתם זקוקים למישהו שילמד אתכם את ראשית יסודות דברי אלוהים, ונהייתם זקוקים לחלב ולא למזון מוצק. ¹³ כי כל מי אשר מאכלו חלב איננו מכיר את דבר הצדקה כי הוא תינוק. ¹⁴ אך המזון המוצק שייך לאנשים בוגרים, אלה אשר חושיהם הורגלו על ידי הניסיון המעשי כדי להבחין בין טוב לרע.

פרק ו

¹ לכן, כשאנו עוזבים את התורה הבסיסית על אודות המשיח, הבה נחתור קדימה אל הבגרות, ואל נשוב להניח את היסודות – חזרה בתשובה ממעשים מְתִים, ואמונה

אל העברים

באלוהים,² הוראה בדבר רחיצות טהרה, וסמיכת ידיים, תחיית המתים, ומשפט הנצחי –³ ואת זאת נעשה אם ירשה אלוהים.⁴ כי לאלה שכבר הוֹאָרו עיניהם וטעמו ממתנת השמים וניתן להם חלקם ברוח הקודש⁵ וטעמו מדברו הטוב של אלוהים ומכוחות העולם הבא,⁶ והם נְסוּגוּ – אי־אפשר לעורר אותם מחדש לחזרה בתשובה, שכן הם מעצמם צולבים להם מחדש את בן האלוהים ומציגים אותו לחרפה.⁷ הרי אדמה השותה את המטר היורד עליה פעמים רבות, ומניבה עשב טוב לעובדים אותה, נושאת ברכה מאת אלוהים.⁸ אך אם היא מצמיחה קוצים ודרדרים, לא רצויה היא ועוד מעט היא לקללה ובסוף להישרף.

⁹ אבל אנו משוכנעים לגביכם, אהובי, לדברים הטובים יותר שבהם הישועה, אף כי אנחנו מדברים כזאת.¹⁰ כי אלוהים (ח"ו) אינו בלא־צדק שישכח את פעלכם ואת האהבה שהראיתם למען שמו בכך שְׁשַׁרְתָּם את הקדושים ועודכם משרתים אותם.¹¹ אך חפצים אנו שכל אחד מכם יגלה את אותה שְׁקִדְנוֹת לעמוד בביטחון מְלֵא בתקווה עד הסוף.¹² כדי שלא תהיו לנרפים, אלא מְחַקִּים את אלה שדרך אמונה וסבלנות יורשים את ההבטחות.

¹³ כי בְּהַבְטִיחַ אלוהים את אברהם, הוא נשבע בו עצמו, מפני שאין גדול ממנו אשר בו הוא יכול להישבע.¹⁴ הוא אמר: כִּי־בְרַךְ אֲבִרְכֶךָ וְהִרְבָּה אֲרַבָּה אוֹתְךָ.¹⁵ ובכן, אברהם עמד באורך רוח והשיג את ההבטחה.¹⁶ הן בני אדם נשבעים במישהו גדול מהם, וכל מחלוקת שלהם מסתיימת לצמיתות בשבועה.

¹⁷ וכאשר רצה האלוהים להבהיר ביתר תוקף ליורשי ההבטחה כי כוונתו אינה ניתנת לשינוי, התחייב בשבועה.¹⁸ כדי שעל־סמך שני דברים בלתי משתנים אשר בהם חלילה לאלוהים לשקר, נִזְכָּה לעידוד רב, אנחנו הנמלטים לאחוז בחוזקה בתקווה הערוכה לפנינו.¹⁹ תקווה שהיא כעוֹגֵן של נפשנו, בטוח ויציב, והיא נכנסת אל מְבִית הפרוכת.²⁰ אל המקום אשר אליו נכנס ישוע כחלוץ בעדנו, והיה לכוהן גדול לעולם על־דְבָרְתֵי מלכי־צדק.

¹ כי אותו מלכי־צדק, מלך שלם, כוהן אל עליון, היוצא לקראת אברהם בשובו מהכות את המלכים ובירך אותו. ² ואשר אברהם חָלַק לו עשירית מכל. פרוש שמו בראשונה מלך צדק, אך גם מלך שלם שפרושו מלך השלום. ³ ללא אב, ללא אם, ללא אילן יוֹחֶסֶן. אין תחילה לימיו וגם אין לו סוף לחייו, אך בהיעשותו דומה לבן האלוהים הוא נשאר כוהן לצמיתות.

⁴ אך תראו כמה גדול הוא, אשר גם אברהם אבינו נתן לו עשירית ממיטב השלל. ⁵ אומנם גם אלה מבני לוי יורשי הכהונה, להם מצווה על פי התורה לקחת מעשר מן העם, כלומר מאחיהם, אף על פי שהללו יוצאי ירך אברהם. ⁶ אך הוא שאינו משוֹשְׁלֵת היוחסין שלהם לקח מעשר מאברהם, והוא בירך את זה אשר היו לו ההבטחות. ⁷ אך אין עוררין על כך שהקטון מבורך על־ידי הגדול ממנו. ⁸ והינה כאן אנשים בני־תמותה לוקחים את המעשר, אבל שָׁם מי שהועד עליו שהוא חי. ⁹ וניתן לומר שדרך אברהם אפילו לוי שמקבל המעשרות גם נתן מעשר, ¹⁰ שכן היה עוד בחֲלָצֵי אביו אברהם כאשר פגש אותו מלכי־צדק.

¹¹ לכן, אילו ניתן היה להשיג שלמות דרך כהונת לוי, אשר העם צָוָה כהונה זו בתורה, מדוע היה עוד צורך שיקום כוהן אַחֵר על־דברתי מלכי־צדק, ולא ייקָרָא על דברתי אהרן? ¹² שכן כשהכהונה מתחלפת, הרי מן ההכרח להחליף גם את התורה. ¹³ כי הוא אשר עליו נאמרו הדברים האלה שייד לשבט אחר, שבט אשר איש ממנו לא יִשְׁרֵת במזבח. ¹⁴ הן ברור כי אדוננו צמח מיהודה, שבט אשר בקשר לכוהנים משה לא אמר דבר. ¹⁵ וזה ברור עוד יותר כאשר, בדמיון מלכי־צדק, קם כוהן אחר, ¹⁶ אשר לא מוסמך על ידי התורה של מצוות התלויות בבשר ודם, אלא מוסמך מתוקף כוח חיי־אַלְמָנוּת. ¹⁷ שכן הועד עליו: אִתָּה־כֹּהֵן לְעוֹלָם עַל־דְּבַרְתִּי מִלְכֵי־צֶדֶק. ¹⁸ ואכן המצווה שניתנה קודמת הוסרה כי חלשה היא ובלתי יעילה. ¹⁹ שכן התורה

לא השלימה דבר; אבל הַבְּאָתָּה של תקווה טובה יותר עשתה כן, ועל־יְדִידָהּ אנו מתקרבים לאלוהים.

²⁰ וכפי שזה לא היה בלי שבועה ²¹ אומנם הללו היו לכוהנים בלי שבועה, אבל הוא בשבועה, על־ידי האומר לו: נְשַׁבַּע ה' וְלֹא יִנָּחַם, אֶתְהִי־כֹהֵן לְעוֹלָם עַל־דְּבַרְתִּי מִלְּפִי־צֶדֶק. ²² כך גם טובה יותר הברית אשר היווה ישוע ערובה לה. ²³ והם, מחד גיסא, רבים היו לכוהנים, כי המוות מנע מהם מלהמשיך בכהונה. ²⁴ אבל הוא, מאידך גיסא, מכיוון שהוא נשאר לעולם, יש לו כהונה בל־תִּשְׁתַּנֶּה. ²⁵ לפיכך הוא גם יכול להושיע לחלוטין את הבאים לאלוהים דרכו, כי חי הוא תמיד כדי להפגיע בעדם.

²⁶ אכן יאה לנו כוהן גדול כזה — חסיד, תמים, נקי מטומאה, נבדל מחוטאים, ומוֹרֵם מעל השמים. ²⁷ אשר אינו צריך יום יום, כמו הכוהנים הגדולים, תחילה על חטאיו להקריב קורבנות, ואחרי כן על חטאי העם; כי זאת עשה אחת ולתמיד בהקריבו את עצמו. ²⁸ כי התורה מְמַנָּה אנשים בעלי חולשות לכוהנים גדולים, אך דבר השבועה, שנאמר לאחר התורה, מְמַנָּה את הבן אשר נֶעְשָׂה מושלם לעולם.

פרק ח

¹ ובכן, עיקר הדברים שנאמרו הוא: יש לנו כוהן גדול כזה, היושב לימין כס הגדולה בשמים, ² והוא משרת בקודש ובמְשָׁכָן האמיתי אשר הקים ה' ולא אדם. ³ הן כל כוהן גדול מתמנה כדי להקריב מְנַחֹת וזבחים; לכן מן ההכרח שגם לזה יהיה מה להקריב. ⁴ אילו היה על־י־אדמות הוא לא היה כוהן, שכן כבר יש כוהנים שמקריבים את המנחות על־פי התורה. ⁵ הללו מבצעים עבודת קודש כדגם וצל של הדברים השמימיים, כפי שנצטווה משה כאשר עמד להקים את המשכן; הן אמר אליו: רְאֵה וְעֲשֵׂה הַכֹּל כְּתַבְּנִית אֲשֶׁר־אָתָּה מְרָאָה בְּהָר. ⁶ ועתה ישוע השיג שירות נְעִלָה יותר, באותה מידה שהוא מְתוֹנֵךְ של ברית מעולה יותר אשר נוסדה על הבטחות טובות יותר.

⁷ אילו היתה הברית הראשונה ללא דופי, לא היה נדרש מקום לברית שנייה. ⁸ הלא

בהוכיחו אותם הוא אומר:

הִנֵּה יָמִים בָּאִים, נְאֻמ־ה',

וְכָרַתִּי אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה;

⁹ לֹא כַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת־אֲבוֹתָם

בַּיּוֹם הַחֲזִיקוּ בַיָּדָם לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם,

אֲשֶׁר־הֵמָּה הִפְרוּ אֶת־בְּרִיתִי

וְאֲנִי בָחַלְתִּי בָם, נְאֻמ־ה'.

¹⁰ כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרַת אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל

אֲחֵרֵי הַיָּמִים הֵהֵם, נְאֻמ־ה':

נָתַתִּי אֶת־תּוֹרָתִי בְּקֶרֶבם

וְעַל־לִבָּם אֶכְתָּבָנָה,

וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים

וְהֵמָּה יִהְיוּ־לִי לְעָם,

¹¹ וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת־רַעְהוּ

וְאִישׁ אֶת־אֲחִיו לֵאמֹר, דַּעוּ אֶת ה';

כִּי כוֹלֵם יִדְעוּ אוֹתִי

לְמַקְטָנָם וְעַד־גְּדוֹלָם.

¹² כִּי אֶסְלַח לְעוֹנָם,

וְלֹחֲטָאֲתָם לֹא אֶזְכְּרֶעוֹד.

¹³ באומרו 'ברית חדשה' ישן את הראשונה, ומה שנושן ומזקין קרוב לחלוף.

¹ הן לברית הראשונה גם היו דיני עבודת קודש ומקום קדוש עלי אדמות. ² שכן הוקם המדור הראשון של המשכן אשר בו היו המנורה וגם השולחן ולחם הפנים, והוא קרוי 'הקודש'. ³ ומעבר לפרוכת השנייה היה מדור המשכן הקרוי 'קודש הקודשים'. ⁴ בו מִחֲתַת הזהב לְקַטְרֵת וארון הברית המצופה כולו זהב, אשר בתוכו צנצנת זהב שהכילה את המן, ומטה אהרן אשר פרח, ולוחות הברית; ⁵ וממעל לו כרובי הכבוד הסוככים על הכפורת. אך לגביהם לא ניתן לדבר בפירוט כרגע.

⁶ אולם בהיות כל אלה ערוכים כך, נכנסים הכוהנים בקביעות אל המדור הראשון של המשכן כדי לבצע עבודות הקודש. ⁷ אבל אל המדור השני נכנס רק הכוהן הגדול פעם אחת בשנה, לא בלי דם, אשר הוא מקריב בעד עצמו ובעד שגגות העם. ⁸ בזאת רוח הקודש מבהירה כי הדרך אל הקודש טרם נְגַלִּית כל עוד מדור הראשון של המשכן עוד קיים. ⁹ והוא משל לזמן הנוכחי, כאשר מקריבים מנחות וזבחים הם לא יכולים להשלים כליל מצפוננו של משרת עבודת הקודש. ¹⁰ רק הם כרוכים במאכלים ובמשקאות ובטקסי טוהרה למיניהם, פיקודי־תורה של הגוף אשר נקבעו עד לעת התיקון.

¹¹ אבל המשיח, בבואו ככוהן גדול למען הדברים הטובים שכבר קיימים, עבר דרך המשכן הגדול יותר והמושלם יותר שאינו מעשה ידי אדם, כלומר שאינו שייד לְבְרִיאָה זו. ¹² הוא נכנס אחת ולתמיד אל המקום הקדוש להשיג פדות עולמים, לא בזכות דם שְׁעִירִים וְעִגְלִים, אלא בזכות דמו שלו. ¹³ הרי אם דם עיזים ופרים וְאַפְרֵה הפרה הנזרק על הטמאים מקדשים עד לטיהור הגוף, ¹⁴ על אחת כמה וכמה דמו של המשיח — אשר על ידי רוח נצחית הקריב את עצמו לאלוהים ללא מום — יטהר את מצפוננו ממעשים מתים, כדי לעבוד את אלוהים חיים.

¹⁵ ומשום כך הוא מתווך של ברית חדשה, אשר מותו היה לכפרה על העוונות שנעשו תחת הברית הראשונה, כדי שיקבלו הקרואים את הנחלה הנצחית המובטחת. ¹⁶ כי היכן שיש ברית מסוג צְוֹאָה, יש צורך שיאושר מותו של בעל הצוואה. ¹⁷ הרי ברית הצוואה נכנסת לתוקף במות המְצַוֶּה, ואין לה תוקף כל עוד חי בעל הצוואה. ¹⁸ לכן אפילו הברית הראשונה לא נְחַנְכָּה בלי דם. ¹⁹ כי כשנאמר כל מצווה על-פי התורה על-ידי משה לכל העם, לקח את דם העגלים והעיזים עם מים ותולעת שני ואזוב, והיזה אותם על הספר ועל כל העם, ²⁰ באמרו: הִנֵּה דַם־הַבְּרִית אֲשֶׁר צִוָּה אֱתֶכֶם אֱלֹהִים. ²¹ וגם על המשכן ועל כל כלי עבודת הקודש היזה את הדם. ²² שכן על-פי התורה כמעת הכול מטוהר בדם, ובלא שפיכת דם אין מחילה.

²³ לכן, מן ההכרח לטהר על-ידי אלה את הדברים המהווים דגם לדברים הנמצאים בשמים, אבל הדברים השמימיים עצמם דורשים זבחים הרבה יותר טובים מאלה. ²⁴ הרי המשיח לא נכנס אל מקום קדוש מעשה ידי אדם שהוא הַעֲתֵק של האמיתי, אלא אל השמים עצמם, כדי להיראות עכשיו בעדנו לפני אלוהים. ²⁵ אף לא כדי להקריב את עצמו פעמים רבות, כפי שהכוהן הגדול נכנס אל הקודש שנה בשנה עם דם שאינו דמו; ²⁶ שאם כן, היה עליו לסבול פעמים רבות מאז נוסד העולם. אבל עכשיו בקץ העולמים הוא הַתְגַּלָּה פעם אחת כדי להסיר את החטא על-ידי הקרבת עצמו. ²⁷ וכשם שנגזר על בני אדם למות פעם אחת בלבד ואחרי-כן המשפט, ²⁸ כך גם המשיח, הוקרב פעם אחת כדי לשאת חטאי הרבים. והוא יופיע בפעם השנייה, לא לעניין חטא אלא לישועה, למחכים לו בְּכַמְיָהּ.

פרק י

¹ הרי התורה, אשר יש בה צל הטובות העתידות, ולא הצורה האמיתית של הדברים, אף פעם אינה יכולה להביא לידי שלימות את מְזַבְּחֵי אותם הקורבנות בהתמדה שנה בשנה. ² אחרת, הלא חדלה כבר הקרבת הקורבנות — מכיוון שאין יותר נקיפות מצפון על חטאים — שכן משרתי הקודש כבר טוהרו כליל פעם אחת ולתמיד ?

אל העברים

³ אבל יש בקורבנות הללו זיכרון חטאים מדי שנה בשנה. ⁴ שכן דם פרים ועיזים אינו יכול להסיר חטאים.

⁵ לכן בהיכנסו אל העולם הוא אומר: זָבַח וּמִנְחָה לֹא־חִפְצָתָהּ, גּוֹף כּוֹנֵנֶתָ לִי (השוו אֲזַנִּים כְּרִיתָ לִי) ⁶ עוֹלָה וְחֹטְאָה לֹא שְׁאֵלָתָהּ. ⁷ אֲזַ אֲמַרְתִּי: הִנֵּה־בָאתִי בְּמַגְלַת־סֶפֶר כְּתוּב עָלַי לַעֲשׂוֹת־רְצוֹנָךְ, אֱלֹהִי.

⁸ באמרו לעיל: זָבַח וּמִנְחָה וְעוֹלָה וְחֹטְאָה לֹא חִפְצָתָהּ אֶף לֹא שְׁאֵלָתָהּ, אשר מקריבים אותם על־פי התורה, ⁹ ובאמרו אחרי כן: הִנֵּה בָאתִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנָךְ, הוא שם קץ לראשונה כדי להקים את השנייה. ¹⁰ ובאותו הרצון, אנחנו מקודשים על־ידי הקרבת גופו של ישוע המשיח אחת ולתמיד.

¹¹ וכל כוהן עומד יום יום עובד בקודש ומקריב פעמים רבות את אותם הקורבנות, אשר אף פעם אינם מסוגלים להסיר חטאים. ¹² אבל איש זה, הקריב קורבן אחד על חטאים לתמיד וישב לימין האלוהים. ¹³ ומאז הוא מחכה עד אשר יוֹשְׁתוּ אויביו הדום לרגליו, ¹⁴ הן בקורבן אחד הוא השלים לתמיד את המקודשים. ¹⁵ אבל גם רוח הקודש מעידה לנו, כי לאחר שאמר:

¹⁶ זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרַת אִתָּם אַחֲרֵי הַיָּמִים הֵּהֵם, נֶאֱסֶה': נִתַּתִּי אֶת־תּוֹרַתִּי בְּקִרְבָּם וְעַל־לִבָּם אֶכְתָּבֶנָה,

¹⁷ היא מוסיפה: וְלַעֲוֹנִים וְלַחֹטְאִים לֹא אֶזְכָּרֶעוֹד.

¹⁸ והיכן שהללו נסלחים, אין עוד קורבן על חטא.

¹⁹ לפיכך אֶחֱי, בהיות לנו בטחון מלא להיכנס אל הקודש בזכות דמו של ישוע, ²⁰ אשר חָנַךְ עבורנו דרך חדשה וחייה מבעד לפרוכת, כלומר בשרו, ²¹ ואשר לנו כוהן גדול על בית אלוהים, ²² אנא נתקרב בלב ישר ובמלוא וודאות האמונה, מטוהרים בהזיית הלבב ממצפון מרושע, והגוף רחוק במים טהורים. ²³ נחזיק חזק בהצהרת התקווה ללא פקפוק, שכן נאמן המבטיח. ²⁴ וגם נשים לב איש אל רעהו,

אל העברים

לעורר זה את זה לאהבה ולמעשים טובים.²⁵ בל נזניח את התכנסותנו, כמנהג כמה אנשים, כי אם נעודד זה את זה, וביחוד בראותכם כי קרב היום.

²⁶ הן אם נְחַטָּא בזדון לאחר שרכשנו את ידיעת האמת, לא יישאר עוד קורבן כדי לכפר על חטאים,²⁷ אלא צפייה וודאית מחרידה לדין, ואש קנאה שעומדת לאכול את המתנגדים.²⁸ כל איש שדוחה את תורת משה מות יומת בלי חמלה על-פי שני עדים או על-פי שלושה עדים.²⁹ עד כמה גדול יותר, נדמה לכם, העונש הראוי למי שרומס ברגלו את בן האלוהים, ודם הברית אשר בו הוא מקודש יִחַשֵׁב כְּחַלְיוֹ, ובכך הוא מחרף את רוח החסד? ³⁰ כי אנו מכירים את מי שאמר: לִי נֶקֶם וְשָׁלֵם, ושוב: יִדִין ה' עַמּוֹ.³¹ מה נורא ליפול בידיו של אלוהים חיים.

³² אבל זכרו את הימים הראשונים, כאשר הוֹאֲרַתֶם, ובמאבק קשה עמדתם איתן בניסיונות קשים.³³ כך, מצד אחד, סבלתם חֲרָפוֹת וגם ייסורים בפרהסיה, ומצד שני, משתתפים הייתם עם אלה שאליהם התייחסו כך.³⁴ שכן הזדהיתם עם הם שהיו במאסר, וקיבלתם בשמחה את גִּזְלוֹת נכסיכם מתוך ידיעה שיש לכם קניין טוב יותר וקיים לעד.³⁵ לכן אל תשליכו את אמיצותכם בפרהסיה, אשר גדול שכרו.³⁶ כי אתם זקוקים לסבלנות, למען בעשייתכם את רצון אלוהים תקבלו את ההבטחה.

³⁷ כי עוד מעט קט וְהֵבֵא יבוא, ולא יאחר.³⁸ הַצְדִּיק בְּאִמוּנָתוֹ יִחְיֶה וְאִם-יִסָּג אַחֲזֹר לֹא-רָצְתָה נַפְשִׁי בּוֹ.

³⁹ אבל אנחנו איננו בעלי ספק אֲלֵי אַבְדּוֹן, כי אם בעלי אמונה לשם הצלת הנפש.

פרק יא

¹ והאמונה היא הציפייה הוודאית לדברים המיוחלים, ההזכחה הברורה לְמַמְשִׁיּוֹת בלתי נראות.² והאבות היו נוֹדְעִים על אמונתם.³ בזכות אמונה אנו מבינים כי העולמות הוכנו בדבר אלוהים, באופן שהנראָה נתהוָה מֵאֵת הבלתי נראָה.

⁴ בזכות אמונה הקריב הַבֵּל לאלוהים קורבן טוב מזה של קִין; ובזכותה הוא נודע כי הוא צדיק, שכן אלוהים העיד על מִתְנַזְתִּיו, ואף שהוא מת הוא עדיין מְדַבֵּר עַל־יְדֵי אמונתו. ⁵ בזכות אמונה חנוך נִשְׁתַּנָּה בלי לראות מות, וְאִינֶנּוּ, כִּי־לָקַח אֶת־אֱלֹהִים. והועד עליו לפני הַלְקָחוֹ שֶׁהִיא רְצוּי, כִּי: אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ. ⁶ ובלי אמונה אי־אפשר להיות רצוי לו, שכן כל הַקָּרֵב אל אלוהים חייב להאמין שהוא קיים, ושהוא גומל למחפשים אותו בשקידה. ⁷ מתוך אמונה נֶחַ הוזהר מפני דברים שטרם נראו, וביראת שמים בנה תיבה להצלת בני ביתו; ועל־יְדֵי אמונה זו הרשיע את העולם, והיה ליורש הצדקה המבוססת על אמונה.

⁸ באמונה ציית אברהם בְּהַקְרָאֵוּ לְצֵאת אֶל מְקוֹם שֶׁהִיא עֵתִיד לְקַבֵּל כְּנַחֲלָה, והוא יצא מבלי לדעת לאן ילך. ⁹ מתוך אמונה התגורר בארץ ההבטחה כגר בארץ נוכרייה, באוהלים שָׁכַן עִם יַצְחָק ויעקב, אשר ירשו עמו את אותה ההבטחה. ¹⁰ כי חיכה לעיר שיש לה יסודות נאמנים, אשר אדריכלה ומקימה הוא האלוהים. ¹¹ מתוך אמונה גם שָׂרָה, כעקרה, קיבלה כוח הַפְּרִיָּוִת אף לאחר שהזדקנה, שכן חשבה את המבטיח לנאמן. ¹² עַל־כֵּן גַּם מֵאֵת אֶחָד שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנֵּת מֵת, נולדו צאצאים ככוכבי השמים לרוב וְכֹחֹל אֲשֶׁר עַל שֵׁפֶת הַיָּם עַד לְאֵין מִסְפָּר.

¹³ כל אלה דְּבִקְוּוּ בְּאִמוּנָה עַד מוֹתָם, בלי שהשיגו את הדברים המובטחים, אך ראו אותם מרחוק וקידמו אותם בברכה כשהם מודים כי הם זרים ותושבים אֲרָעִיִּים בארץ. ¹⁴ כי המדברים כך מצהירים שהם נכספים למולדת משלהם. ¹⁵ ואולם, אֵילוּ הָיוּ זֹכְרִים אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִמֶּנָּה, הִיא לָהֶם זְמַן לְשׁוּב אֵלֶיהָ. ¹⁶ אך עכשיו נכספים הם למקום טוב ממנה, למקום שמימי. לכן לא בוש בהם האלוהים להיקרא אֱלֹהֵיהֶם, שכן הכין להם עיר. ¹⁷ באמונה הקריב אברהם את יצחק כְּשֶׁנִּסָּה; והוא שקיבל את ההבטחות הקריב את בנו יחידו. ¹⁸ הוא שנאמר לו: כִּי בְּיַצְחָק יִקְרָא לְךָ זָרַע. ¹⁹ כי חשב בליבו כי האלוהים יכול אפילו להחיות את המתים; ומָשָׂם הוּא גַם בְּמִשְׁלַל קִיבַל אֹתוֹ. ²⁰ מתוך אמונה ברך יצחק את יעקב ואת עֶשָׂו בֵּאֲשֶׁר לְדַבְרֵי

העתידים לבוא.²¹ מתוך אמונה בדרך יעקב לפני מותו את בני יוסף, והשתחויה מעל ראש המטה.²² באמונה הזכיר יוסף לפני מותו את יציאת בני ישראל וציווה על-אודות עצמותיו.

²³ מתוך אמונה כשנולד משה הוּסְתַר שלושה חודשים על-ידי הוריו כי ראו שְׂנֵאָה הילד, ולא פחדו מגזרת המלך.²⁴ ובאמונה סרב משה כשהיה גדול להיקרא בן לבת פרעה.²⁵ ודווקא בחר לְהִתְעַנּוֹת עִם עַם אלוהים במקום לְהִנּוֹת לשעה בתענוגי החטא.²⁶ בְּחֻשְׁבוֹ את חרפת המשיח לעושר גדול מאוצרות מצרים, הביט אל הגמול.²⁷ מתוך אמונה עזב את מצרים ולא פחד מזעם המלך, כי עמד איתן כרואה את מי שאינו נראה.²⁸ באמונה עשה את הפסח ונתינת הדם כדי שלא ייגע בהם מכת הבכורים.²⁹ באמונה חצו את ים סוף כמו ביבשה, וכשנטלו המצרים את הניסיון, הם נבלעו.³⁰ מתוך אמונה נפלו חומות יריחו אחרי שצעדו סביבן שבעת ימים.³¹ בזכות אמונה לא נִסְפְּתָה רחב הזונה עם הסוררים, שכן קיבלה את המרגלים בשלום.³² ומה עוד אומר? הזמן יקצר לי מלספר על גדעון, ברק, שמשון, יפתח, דוד, וכן גם על שמואל והנביאים.³³ אשר על-ידי אמונה הכניעו ממלכות, פעלו צדק, השיגו הבטחות, סגרו פי אריות.³⁴ כיבו להבות אש, נמלטו מפי חרב, התחזקו ממחלה, עשו חיל במלחמה, הביסו צבאות פולשים.³⁵ נשים קיבלו בתחייה את מתיהן. אך אחרים עונו קשות בלא להסכים להצלה, למען ישיגו תחייה טובה יותר.³⁶ אבל אחרים התנסו בחרפת לעג וּבְהִלָּקְאוֹת שוטים, עוד מעבר לשלשלות וכלא.³⁷ נסקלו, נוסרו לשניים, ברצח הומתו בחרב, נעו ונדו עטופי עורות כבשים ועיזים, סובלים מחסור, צרות, והתעללות.³⁸ אכן העולם לא היה ראוי להם. הם תועים היו במדבריות ובהרים ובמערות ובנקיקי הארץ.

³⁹ וכל אלה, אף כי נודעו על-ידי אמונתם, לא ראו בקיום ההבטחה.⁴⁰ כי אלוהים, בְּרִאוֹתוֹ מראש, הכין לגבינו דבר טוב יותר, כדי שהם לא יובאו לידי שלימות בלעדינו.

פרק יב

¹ לכן גם אנחנו, אשר ענן עדים כה גדול אופף אותנו, נשליכה גם אנו כל מעמסה ואת החטא הלוכד אותנו בַּנְקָל, וְנָרוֹץ בסבלנות את הַמְרוֹץ הארוך לפנינו, ² בְּשִׁמְבִּטְנוּ ממוקד בישוע, מוביל האמונה ומשלימה, אשר בעד השימחה שהייתה ערוכה לפניו סבל את הצלב ובזו לחרפה, וישב לימין פֶּס האלוהים. ³ התבוננו אל זה אשר עמד איתן בְּסָבְלוֹ הַתְּנַגְדוֹת כְּזֹאת מאת החוטאים, כדי שלא תתעייפו ולא תרפה נפשכם.

⁴ במאבקכם נגד החטא עדיין לא התנגדתם עד דם.

⁵ ושכחתם כליל את מילת הנוחם המדברת אליכם כאל בניס: מוֹסֵר ה', בְּנִי, אֶל-תִּמְאַס, וְאֶל-תִּקֶּץ בְּתוֹכְחָתוֹ; ⁶ כִּי אֶת אֲשֶׁר יֶאֱהָב ה' יוֹכִיחַ, יִכְאִיב אֶת-בֶּן יִרְצָה. ⁷ לכן, תעמדו בסבל לשם מוסר. ⁸ אבל אם אתם ללא מוסר, אשר בו כולם נוטלים חלקם, אז ממזרים אתם ולא בניס. ⁹ זאת ועוד, אבותינו לפי הבשר הטילו עלינו מוסר, ואנו כיבדנו אותם. הלא דווקא עוד יותר ניכנע לפני אבי הרוחות ונחיה. ¹⁰ כי הם אומנם הטילו עלינו מוסר ימים מעטים על-פי מה שראו לנכון, אך הוא עושה כך להועיל, כדי שיהיה לנו חלק בקדושתו. ¹¹ אבל שום מוסר אינו נחשב לשמחה בעת בואו כי אם לדבר מכאב. אך אחר כך הוא מניב פרי שלווה הצדקה למי שהתחנכו בו.

¹² על כן חֲזְקוּ ידיים רפות וברכיים כושלות. ¹³ וכוננו נתיבות ישרות לרגליכם, כדי שהצולע לא יִנְקֶע המפרק אלא יתרפא.

¹⁴ רַדְפוּ שלום עם כל אדם, וגם את הקדושה, אשר בלעדיה איש לא יראה את האדון. ¹⁵ הישמרו מאוד פן ייגרע איש מחסד אלוהים; פן כל שֶׁרֶשׁ פָּרָה ראש וְלַעֲנָה יצמח ויפריע אתכם ויטמאו בו רבים. ¹⁶ פן יהיה איש זוֹנָה או מחלל הקדוש כמו עֵשׂוֹ, אשר בְּנִיזִיד אחד מכר את בכורתו. ¹⁷ שכן אתם יודעים כי אחר כך כאשר רצה לרשת

אל העברים

את הברכה, נדחה; כי מקום לחזור בו לא מצא, אף כי ביקש זאת בדמעות.¹⁸ כי לא באתם אל דבר מוחשי, לא אש בוער, לא אַפְלָה, לא ערפל, ולא סערה.¹⁹ לא לתקיעת שופר, ולא לקול דובר דברים, שכאשר הם שמעו, התחננו שלא יוסיף לדבר עִמָּם עוד.²⁰ כי לא יכלו לשאת את הציווי: גַּם אִם בְּהִמָּה תִּגָּע בְּהָר סְקוּל תִּסְקַל.²¹ שכן, המראה היה נורא כל כך עד כי משה אמר: כִּי יִגְרָתִי; וַיִּחַרְד. ²² כי אם באתם אל הר ציון ואל עיר אלוהים חיים, ירושלים השמימית, ואל עֶצְרַת רבבות המלאכים,²³ ואל קהילת הבכורים הנרשמים בשמים, ואל אלוהים שופט הכול, אל רוחות הצדיקים שנעשו מושלמים.²⁴ ואל מתווך הברית החדשה, ישוע, ואל דם ההזאה המיטיב לְדַבֵּר מדמו של הַבֵּל.

²⁵ היזהרו אפוא, פן תִּסְרְבוּ אותו שמדבר. הרי אם לא נמלטו אלה שסירבו זה שמזהיר על הארץ, על אחת כמה וכמה לא נמלט אנחנו אם נסור מהמדבר מן השמים.²⁶ אשר אז קולו הרעיד את הארץ, ועכשיו הבטיח באמרו, כי עוד אַחַת וְאַנִי מְרַעֵשׁ לא רק אֶת־הָאָרֶץ אלא גם אֶת־הַשָּׁמַיִם.²⁷ ובכן המלים עוד אַחַת מציינות את הסרת הדברים שפגיעים ברעידה, דברים שֶׁנֶּעֱשׂוּ, למען יישארו הדברים אשר לא ימוטו.²⁸ לפיכך, מפני שאנו מקבלים מלכות בַּלְתָּמוּט, נהיה מכירי טובה, ובהכרה זאת נעבוד אלוהים כרצונו, בחסידות וביראה.²⁹ כי אֱלֹהֵינוּ אֵשׁ אֹכֵלָה הוּא.

פרק יג

¹ תנו לאהבת אחים להמשיך.² אֵל תזניחו הכנסת אורחים, שכן בזכות כך היו אשר ארחו מלאכים מבלי לדעת זאת.³ זְכְרוּ את האסורים כאילו אתם במאסר אתם, ואת המעונים, שכן גם אתם חיים בגוף.⁴ חיי אישות יהיו מכובדים אצל הכול, ומיטת הנישואין ללא טומאה. כי את הזונים ואת הנואפים ישפוט אלוהים.⁵ יהיה אורח חייכם בלא אהבת כסף, ושמחו בחלקכם. כי הוא אמר: לֹא אֲרַפֵּךְ וְלֹא אֶעֱזָבְךָ.⁶ לכן באומץ אנו יכולים לומר: ה' לִי בְּעֶזְרִי, לֹא אֵירָא מִה־יַעֲשֶׂה לִי אָדָם.

⁷ זָכְרוּ אֶת מְנַהֲיֵיכֶם אֲשֶׁר דִּיבְרוּ אֵלֵיכֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים; בְּחַנּוּ אֶת תּוֹצְאוֹת הַתְּנַהֲגוֹתֵם וְחִקְוּ אֶת אֱמוּנַתְּם. ⁸ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֶתְמוּל וְהַיּוֹם, הוּא הוּא, וְגַם עַד הַנִּצְחָה. ⁹ אֲלֹ תִלְכוּ שׁוֹלֵל אַחַר תּוֹרוֹת שׁוֹנוֹת וְזֵרוֹת; שֶׁכֵּן מוֹטֵב לְחַזֵּק אֶת הַלֵּב בַּחֲסֵד וּלְאֵי בְּמֵאכְלִים אֲשֶׁר לְמַתְהַלְכִים בֵּהֶם לֹא הוֹעִילוּ. ¹⁰ יֵשׁ לָנוּ מִזְבַּח אֲשֶׁר לֹא כֹּהֵל מִמֶּנּוּ אֵין רִשׁוֹת לְמִשְׁרַתִּי הַמְּשַׁכֵּן. ¹¹ כִּי בְעֵלֵי הַחַיִּים אֲשֶׁר דָּמָם מוֹבֵא אֶל הַקּוֹדֵשׁ בְּיַד הַכּוֹהֵן הַגָּדוֹל לְכַפֶּרֶת הַחַטָּא, גּוֹפּוֹתֵיהֶם נִשְׂרָפוֹת מִחוּץ לְמַחֲנֵה. ¹² לְפִיכֶךָ גַם יֵשׁוּעַ, כְּדֵי לְקַדֵּשׁ אֶת הָעַם בְּזִכּוֹת דָּמוֹ, סָבַל מִחוּץ לְשַׁעַר. ¹³ לָכֵן, הִבֵּה נִצָּא אֱלֹהֵינוּ אֶל מִחוּץ לְמַחֲנֵה וּנִישָׂא אֶת חֲרַפְתּוֹ. ¹⁴ כִּי אֵין לָנוּ כַּאֲן עִיר קַבְעָה, אֲלֵא אֶת זֶה הָעֵתִידָה לְבוֹא אֲנִי מִבְּקָשִׁים. ¹⁵ לָכֵן דַּרְכּוֹ נִקְרִיב בְּכָל עֵת זִבְחַת תּוֹדָה לְאֱלֹהִים, כְּלוֹמֵר, פְּרִי שִׁפְתַיִם הַמּוֹדוֹת לְשִׁמּוֹ. ¹⁶ וְאֵל תִּזְנִיחוּ לַעֲשׂוֹת טוֹב וּלְשַׁתֵּף אֶת הַזּוֹלָת בְּמַה שִׁישׁ לָכֶם, שֶׁכֵּן זִבְחִים כְּאֵלֵה נְעִימִים לְאֱלֹהִים.

¹⁷ שְׁמַעוּ בְּקוֹל מְנַהֲיֵיכֶם וְהִיכְנַעוּ לָהֶם, כִּי הֵם מִשְׁגִּיחִים עַל נַפְשׁוֹתֵיכֶם כְּמִי שִׁתְּנוּ דִין וְחֲשַׁבּוּן; נִהְיֶה כֵךְ, לְמַעַן יַעֲשׂוּ כֵן בְּשִׁמְחָה וּלְאֵי בְּאַנְחָה, שְׂאֵם לֹא כֵן אֵין זֶה לְתוֹעֵלָת לָכֶם. ¹⁸ הַמְּשִׁיכּוֹ לְהַתְּפַלֵּל בְּעַדְנוּ. שֶׁכֵּן אֲנִי בְּטוֹחִים כִּי שְׁלָם מִצְפוֹנָנוּ; אֲנִי רוֹצִים לְהַתְּנַהֵג בְּיוֹשֵׁר בְּכָל דְּבַר. ¹⁹ אֲךָ בְּמִיּוֹחַד אֲנִי מִפְצִיר בְּכֶם לַעֲשׂוֹת זֹאת, לְמַעַן יִינַתֵּן לִי לָשׁוּב אֵלֵיכֶם בְּמַהֲרָה.

²⁰ וְאֱלֹהֵי הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר הֶעֱלָה מִן הַמַּתִּים אֶת רוּעָה הַצֵּאֵן הַגָּדוֹל בְּזִכּוֹת דָּם בְּרִית עוֹלָם, אֶת אֲדוֹנָנוּ יֵשׁוּעַ, ²¹ הוּא יִצְיִיד אֶתְכֶם בְּכָל דְּבַר טוֹב כְּדֵי שֶׁתַּעֲשׂוּ אֶת רְצוֹנּוֹ, בְּפַעֲלוֹ בְּתוֹכְנוּ אֶת הַרְצוּי לְפָנָיו דֶּרֶךְ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר לוֹ הַכְּבוֹד לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. אֲמֵן. ²² וְאֲנִי מִבְּקָשׁ מִכֶּם, אֲחֵי, לְקַבֵּל בְּסִבְלָנוֹת אֶת דְּבַרֵי עֵידוֹד אֱלֹהֵי, כִּי גַם בְּקִצְרָה כְּתַבְתִּי אֵלֵיכֶם. ²³ דַּעוּ כִּי טִימוֹתֵיאוֹס אֲחֵינוּ שׁוֹחֲרֵר. אִם הוּא יִקְדִים לְהִגִּיעַ, אֲבוֹא אֶתּוֹ לְרֵאוֹת אֶתְכֶם.

²⁴ מִסְרוּ ד"ש לְכָל מְנַהֲיֵיכֶם וּלְכָל הַקְּדוּשִׁים. וְאֵלֵה אֲשֶׁר מֵאִיטְלִיָּה מוֹסְרִים ד"ש.

²⁵ הַחֲסֵד עִם כּוֹלְכֶם. אֲמֵן.